

PROLOGAS

Per švintantį dangų nutįso kometos uodega – raudonas kirtis, kraujuojantis virš Drakono Uolos akmenų tarsi žaizda rausvai purpuriame skliaute.

Išėjęs iš savo kambario, meisteris stabtelėjo vėjų nugairintame balkone. Po ilgo skrydžio čia nutūpdavo varnai. Jų išmatos margavo ant milžiniškų figūrų, per dvylika pėdų iškilusių abiejose pusėse, – pragaro šuns ir sparnuoto drakono, dviejų iš tūkstančio, kurios dunksojo virš senovinės tvirtovės sienų. Kai pirmą kartą atvyko į Drakono Uolą, akmeninių pabaisų pulkai jį slėgė, tačiau metams slenkant tas įspūdis išblėso. Dabar mąstė apie jas kaip apie senus draugus. Trise jie žvelgė į dangų nujausdami nelaimę.

Meisteris netikėjo ženklais. Ir vis dėlto... nors jau ilgokai pagyvenęs, Kresenas niekada iki šiol nematė bent perpus tokios ryškios kometos, o dar ta spalva – šiuurpi, kraujo ir liepsnos, saulėlydžio spalva. Pagalvojo apie savo akmeninius kaimynus – gal ir jiems neteko regėti nieko panašaus. Atsirado čia kur kas anksčiau už jį ir tebestovės, kai jo pilyje jau seniai nebebus. Kad taip galėtų prabilti tos akmeninės lūpos...

Kaip paika. Jis atsirėmė į dantytą sieną, pirštais apčiuopė šiurkštų juodo akmens paviršių. Apačioje riau modamos į uolas tiško bangos. *Pokalbiai su akmeniniais milžiniais, pranašystės danguje. Esu senas ir niekam tikęs, visai suvaikėjau.* Nejaugi išmintis, kurią negailėdamas pastangų kaupė per ištisą gyvenimą, dabar pasitraukė kartu su jėgomis ir sveikata? Juk jis – meisteris, mokėsis ir pagerbtas grandine didžiojoje Senmiesčio Citadelėje. Kaip žemai jis puolęs, jei jo galva pilna prietarų lyg kokio neišmanėlio juodadarbio?

Taip, bet vis dėlto... vis dėlto... kometa dabar švytėjo ir dieną, už pilies iš karščių tvoskiančių Drakono kalno angų kilo blyškiai pilkšvas garas, o aną rytą baltas varnas atnešė žinią net iš pačios Citadelės – seniai lauktą, bet dėl to ne mažiau baugią žinią apie vasaros pabaigą. Ir vėl tie ženklai. Jų per daug, kad numotum ranka. *Ką visa tai reiškia?* – norėjosi jam surikti.

– Meisteri Kresenai, turime svečių, – Pilosas kalbėjo tyliai tarsi bijodamas sutrikdyti reikšmingus meisterio apmąstymus. Jei būtų žinojęs, kokių niekų pilna jo galva, būtų rėkte rėkęs. – Princesė norėtų pamatyti baltąjį varną.

Pilosas, atidus kaip visada, dabar vadino ją princese, nes jos lordas tėvas tapo karalium. Valdančiu tik rūkstančių uolų gūbrį neaprėpiamoje sūrioje jūroje, bet vis dėlto karalium.

– Kartu atėjo ir jos juokdarys.

Senis nusigręžė nuo raustančio dangaus, ranka remdamasis į drakoną, kad nepargriūtų.

– Padėk man atsisėsti ir kviesk juos.

Palaikydamas už rankos, Pilosas įvedė jį vidun. Jaunystėje vikrumo Kresenui nestigo, tačiau dabar artėjo jau aštuoniasdešimtoji jo vardo diena ir kojos neretai būdavo silpnos, linkdavo po kūno svoriu. Prieš dvejus metus jis kartą griuvo ir susilaužė šlaunikaulį, kuris taip iki galo ir nesugijo. Praėjusiais metais, jam susirgus, Citadelės siųstas iš Senmiesčio atvyko Pilosas, spėjęs prasmukti prieš pat lordui Staniui užveriant salą... jis turėjo tapti pagalbiniu, kaip buvo pranešta, bet Kresenas žinojo tiesą. Pilosas atvyko pakeisti jo po mirties. Kresenui tai neturėjo reikšmės. Kažkas turės stoti jo vieton ir, matyt, greičiau, negu jam norėtųsi...

Jis leidosi jaunuolio pasodinamas prie knygų ir popierių.

– Vesk ją čionai. Nedera versti damos laukti.

Jis mostelėjo ranka – varganas ženklas paskubėti žmogaus, kuris pats jau nebesugeba niekur skubėti. Dėmių nusėta, raukšlių raukšlelių išvagota, popierių primenanti jo oda buvo tokia plona, kad po ja galėjai įžiūrėti kaulus ir kraujagyslių rezginį. O kaip tos rankos drebėjo – jo rankos, kadaise tokios miklios ir patikimos...

Pilosui grįžtant, kartu su juo kaip visada labai drovėdamasi įžengė mergaitė. Jai įkandin sekė juokdarys, kaip visada keistai, šonu, čiuzinėdamas ir šokčiodamas. Ant galvos turėjo užsivožęs šalną – seną skardinį kibirą su viršuje pritaisytais elnio ragais ir apkarstyta varpeliais. Sulig kiekvienu jo strykčiojančiu žingsniu tie skambaliukai dzingsėjo visi skirtingais balsais: *tin-din-din, din-di-lin, bam-bim-bom*.

– Kas mus taip anksti aplankė, Pilosai? – tarė Kresenas.

– Tai aš, o su manimi – Margius, meisteri Kresenai.

Į jį mirksėdamos žvelgė nekaltos žydros akys. Veidas, deja, nebuvo labai gražus. Keturkampis atsikišęs tėvo žandikaulis, nelemtos iš motinos paveldėtos ausys – lyg šito būtų negana, jį bjaurojo ir pilkžvynės pėdsakas, tos ligos priepuolis vos nepasiglemžė mergaitės dar lopšyje. Nuo pusės skruosto beveik iki kaklo apačios juosvais ir pilkais taškais nuberta oda skilinėjo ir šerpetojo, paliesta atrodė lyg akmuo, raumenys po ja buvo sustingę ir negyvi.

– Pilosas sakė, kad galime pasižiūrėti į baltąjį varną.

– Tikrai galite, – atsakė Kresenas. Tartum pajėgtų jai ko nors neleisti. Tam vaikui jau ir taip daug teko prisikentėti. Šaukė mergaitę Šairine. Per kitą vardadienį jai turėjo sueiti dešimt metų; liūdnesnio vaiko meisteris Kresenas niekada nebuvo matęs. *Jos liūdesys – tai mano gėda, mąstė senis, dar vienas įrodymas, koks esu nevykėlis.*

– Meisteri Pilosai, būk toks malonus ir atnešk ledi Šairinei iš varnų pagstogės tą paukštį.

– Su džiaugsmu.

Pilosas buvo mandagus jaunuolis, ne vyresnis nei dvidešimt penkerių, bet rimtas lyg šešiasdešimtmetis. Jeigu tik būtų buvęs linksmesnis, gyvenimas – *gyvybės* čia itin trūko. Niūrioms vietoms reikia ne rimtumo, bet šviesos, o Drakono Uola, be abejo, buvo labai niūri – vieniša tvirtovė vandenių tyruose, plakama audrų, ėdama druskų, su greta stūksančiu ir dūmais spjaudančiu kalnu. Meisteris privalo eiti ten, kur siunčiamas, tad Kresenas gal prieš dvylika metų atkeliavo čia su savo valdovu ir tarnavo jam. Gerai tarnavo. Tačiau niekada nepamilo Drakono Uolos, nesijautė čia iš tiesų kaip namuose. Paskutinėmis dienomis, prabudamas iš nerimastingų sapnų, kuriuose savo pasirodymu sumaištį vis keldavo raudonoji moteris, Kresenas dažnai nesusigaudydavo kur esąs.

Juokdarys, atgręžęs dėmių išmargintą galvą, žiūrėjo, kaip Pilosas kopia į pastogę stačiais geležiniais laiptais. Vos jam krustelėjus, sudzingsėdavo skambalėliai.

– Jūros gelmėj paukščiai vietoj plunksnų pasidengę žvynais, – tarė jis tildžiuodamas. – Žinau, žinau tikrai, ai ai.

Net ir kaip juokdarys Margaveidis atrodė apgailėtinas. Galbūt kadaise jis mokėjo krėsti pokštus taip, kad visi leipdavo juokais, tačiau jūra atėmė iš jo tą gebėjimą, kartu pasiimdama ir pusę proto bei visą atmintį. Dabar vaikštinėjo glebus, nutukęs, tai tampo traukulių, tai purtomas drebulio, dažniausiai kažką nerišliai vapėdamas. Dabar iš jo tik šita mergaitė ir juokdavosi, jai vienintelei rūpėjo, gyvas jis ar miręs.

Maža atgrasi mergaitė, liūdnas juokdarys, o čia dar ir meisteris... sudėjus į sakmę, žmonės nesulaikytų ašarų.

– Sėskis šalia, vaikeli, – Kresenas pasivadino ją arčiau. – Labai ankstyvas metas vaikščioti į svečius, dar tik aušta. Turėtum šiltai apsiklosčiusi snausti savo lovoje.

– Susapnavau baisų sapną, – tarė Šairinė. – Apie drakonų. Jie norėjo mane suėsti.

Šitą vaiką, kiek tik Kresenas atminė, visada kamavo siaubo kupini sapnai.

– Jau esame apie tai kalbėję, – prabilo jis švelniai. – Vaikeli, drakonai negali atgyti. Jie išraižyti iš akmens. Senovėje mūsų sala buvo labiausiai į vakarus nutolusi laisvo ir didingo Valyrijos krašto tvirtovė. Šias sienas surentė valyriečiai, mokėję apdoroti akmenį, tos žinios mūsų jau nebeprasiekė. Ten, kur pilies sienos susijungia kampu, turi stovėti bokštas gynėjams. Valyriečiai tuos bokštus rentė drakonų pavidalo, kad tvirtovė atrodytų grėsmingesnė, tuo pačiu tikslu ant jos sienų vietoj įprastų „dantų“ surikiavo ir visą tūkstantį pabaisų.

Savo išdžiūvusia senatvės dėmių nusėta ranka paėmęs jos rausvą delniuką, Kresenas švelniai spustelėjo.

– Taigi matai – bijoti nėra ko.

Šairinė žvelgė nepatikliai.

– O kaip su tuo daiktu danguje? Dala ir Metrisė kalbėjo prie šulinio, ir Dala sakė girdėjusi, kaip raudonoji moteris aiškinusi motulei, kad tai drakono alsavimas. Jeigu drakonai alsuoja, argi tai nereiškia, kad jie atgyja?

Raudonoji moteris, su kartėliu pagalvojo Kresenas. Negana, kad ji savo beprotybių prikišo motinai į galvą, tai dar ir dukters sapnus nuodija? Reikės griežtai pakalbėti su Dala, kad neskleistų tokių pramanų.

– Mielas vaike, daiktas danguje yra kometa. Žvaigždė su uodega, pasimetusi dangaus erdvėse. Netrukus ji dings, ir per visą likusį gyvenimą jos nebeišvysime. Atidžiai stebėk ir pamatysi.

Šairinė narsiai linktelėjo.

– Motulė sakė, kad baltas varnas reiškia, jog vasara jau pasibaigė.

– Tai tiesa, miledi. Balti varnai atskrenda tik iš Citadelės. – Kreseno pirštai slystelėjo ant kaklo kybančia grandine; kiekviena jos grandis buvo nukalta iš kitokio metalo ir reiškė, kad jos turėtojas perprato tam tikros srities išmintį – meisterio grandinė, jo ordino ženklas. Puikiojoje jaunystėje nešiojo ją smagiai, bet dabar atrodė sunki, šaltas metalas šiurpino odą. – Jie didesni už kitus varnus ir protingesni, auginami tik svarbiausioms žinioms perduoti. Šis atskrido pas mus pranešti, kad susirinkusi Taryba apsvarstė viso krašto meisterių pranešimus, jų atliktus matavimus ir paskelbė, jog ilgoji vasara pagaliau baigėsi. Ji tęsėsi net dešimt metų, du mėnesius ir šešiolika dienų, ilgiausia vasara, kiek tik žmonės pamena.

– Ar dabar bus šalta? – Šairinė buvo vasaros vaikas ir niekada nepažino tikro šalčio.

– Ilgainiui atšals, – atsakė Kresenas. – Jeigu dievai bus maloningi, dovanos mums šiltą rudenį ir gausų derlių, kad tinkamai pasirengtume artėjančiam žiemai.

Prastuomenė kalbėjo, esą ilga vasara žada dar ilgesnę žiemą, bet meisteris nenorėjo gąsdinti vaiko tokiomis šnekėmis.

Margaveidis skimtelėjo varpeliais.

– Jūros dugne vasara *visados*, – pragydo jis. – Undinės puošia plaukus šalavijais ir audžia drobes iš sidabro jūržolių. Žinau, žinau tikrai, ai ai.

Šairinė sukikeno:

– Norėčiau suknelės iš sidabro jūržolių.

– Jūros dugne sninga aukštyn, – tarė juokdarys, – o lietus sausas kaip kaulas. Žinau, žinau tikrai, ai ai.

– Ar tikrai bus sniego? – paklausė mergaitė.

– Bus, – patvirtino Kresenas. *Bet tikiuosi, kad praeis dar ne vieneri metai, o ir tuomet snigs neilgai.* – Ak, štai ir Pilosas su tuo paukščiu.

Šairinė šuktelėjo iš džiaugsmo. Net ir Kresenas turėjo pripažinti, kad paukštis atrodo įspūdingai – baltas it sniegas, didesnis už bet kokį vanagą,

ryškiomis juodomis akimis, kurios rodė jį esant ne šiaip albinosą, o tikrą veislinį baltą varną iš Citadelės.

– Čionai, – paragino jis. Varnas išskėtė sparnus, pašoko aukštyn ir, triukšmingai nuplasnojęs per kambarį, atsitūpė ant stalo greta meisterio.

– Dabar pasirūpinsiu jūsų pusryčiais, – paskelbė Pilosas.

Kresenas linktelėjo.

– Tai ledi Šairinė, – tarė jis varnui.

Paukštis pakinknojo baltą galvą aukštyn žemyn tartum linkteldamas.

– *Ledi*, – karktelėjo jis. – *Ledi*.

Mergaitė iš nuostabos plačiai išsižiojo.

– Jis kalba!

– Moka kelis žodžius. Juk sakiau, kad jie, šitie paukščiai, tikrai protingi.

– Protingas paukštis, protingas vyras, protingas vai protingas kvailys, – tilindžiuodamas pasakė Margaveidis. – Ai, protingas, protingas, ai, protingas kvailys, – jis jau dainavo. – *Šešėliai kyla šokti, valdove, šokti, valdove, šokti, valdove*, – giedojo jis, strykčiodamas nuo vienos kojos ant kitos. – *Šešėliai stos tvirtai, valdove, tvirtai, valdove, tvirtai, valdove*.

Sulig kiekvienu žodžiu jis trūkteldavo galvą, o varpeliai ant jo ragų šaižiai dzingteldavo.

Baltasis varnas klyktelėjo ir sumojavęs sparnais atsitūpė ant geležinių pastogės laiptų turėklų. Šairinė, regis, net sumažėjo.

– Jis šitaip visą laiką dainuoja. Liečiau jam liautis, bet jis neklauso. Mane ta daina gąsdina. Tegu jis nutyla.

O kaipgi man tai padaryti? – mąstė senis. *Kadaisė galėjau jį nutildyti amžinai, bet dabar...*

Margaveidis pas juos atsirado dar vaikystėje. Šviesaus atminimo lordas Stefanas rado jį Volantyje, kitapus siaurosios jūros. Karalius – senasis karalius Eiris II Targarienas, tais laikais dar ne toks pamišęs, – pasiuntė garbingąjį lordą ieškoti nuotakos princui Reigarui, neturėjusiam seserų, kurias galėtų vesti. „Radome nepaprastai puikų kvailį, – rašė jis Kresenui, likus dviem savaitėms iki jo grįžimo iš to bevaisio žygio. – Dar visai berniukas, bet mitrus kaip beždžionėlė, o sumanumu pralenktų bent tuziną dvariškių. Moka žongliruoti, minti mėsles, burti ir dailiai dainuoja keturiomis kalbomis. Išpirkome jį ir viliamės pargabenti pas mus. Robertui jis patiks, o ilgainiui gal jam net pavyks išmokyti Stanį šypsotis.“

Prisiminęs tą laišką, Kresenas apniuko. Stanio šypsotis niekas taip ir neišmokė, tas berniukas Margaveidis čia ne kažin ką galėjo nuveikti. Staiga pakilo vėtra, suriaumojo audra, ir Laivadūžių įlanka vėl patvirtino savo pavadinimą. Lordo dvistiebis „Vėjų išdidusis“ lūžo pusiau, kai pilis jau buvo visai čia pat. Nuo jos sienų du vyresnieji lordo sūnūs stebėjo, kaip tėvo laivas sudužo į uolas ir prasmego bangose. Į dugną nugarmėjo bent šimtas irklininkų ir jūreivių kartu su lordu Stefanu Barateonu bei jo žmona, ir dar

daug dienų kiekvienas potvynis pakrantėje žemiau Vėtrų Gūžtos atplukdęs palikdavo naują krūvelę išbrinkusių lavonų.

Berniuką išplovė trečią dieną. Meisteris Kresenas kartu su visais nusileido apačion, nes reikėjo padėti atpažinti negyvėlius. Kai rado kvailį, šis buvo nuogas, jo oda balta ir susiraukšlėjusi, aplipusi šlapiomis smiltimis. Kresenas palaikė jį dar vienu lavonu, bet Džomiui sugriebus vaikį už kulkšnių, kad nutemptų iki laidotuvių vežimo, berniukas iškosėjo vandens ir atsisėdo. Džomis iki pat mirties prisiekinėdavo, kad Margaveidžio kūnas buvo šaltas kaip ledas.

Niekas taip ir nepaaiškino, kaip tas kvailys ištvėrė dvi dienas jūroje. Žvejai mėgo pasakoti, esą undinė išmokiusi jį kvėpuoti vandeniu mainais į jo sėklą. Pats Margaveidis nieko nekalbėjo. Tas sumanus ir protingas vaikas, apie kurį rašė lordas Stefonas, taip ir nepasiekė Vėtrų Gūžtos; jų rastas berniukas buvo suluošinto kūno ir proto, vos pajėgiantis suregzti kelis rišlius žodžius, ką jau ten juokauti. Tačiau kvailio veidas neleido abejoti, kas jis toks. Laisvajame Volančio mieste buvo įprasta tatuiruoti veidus vergams ir tarnams; berniuko oda nuo kaklo iki viršugalvio buvo išmarginta raudonų ir žalių keturkampėlių raštu.

– Vargšelis pamišęs, kankinasi, niekam iš jo naudos nebus ir visų pirma jam pačiam, – paskelbė senasis seras Herbertas, tais laikais Vėtrų Gūžtos pilies viršininkas. – Didžiausia malonė, kurią tokiam galima suteikti, – tai paduoti puodelį su aguonų pienu. Užmigs bejausmiu miegu, ir tuo viskas baigsis. Dar padėkotų už palaimą, jei tik pakaktų protelio susivokti.

Tačiau Kresenas nesutiko, ir galų gale liko jo viršus. Ar dėl tos pergalės Margaveidis nors kiek nudžiugo, Kresenas nesuprato, nežinojo to ir dabar, praėjus tiek daug metų.

– *Šešėliai kyla šokti, valdove, šokti, valdove, šokti, valdove*, – toliau dainavo juokdarys, judindamas galvą ir skambaliuodamas įvairiabalais varpeliais. *Din don, din-di-lin, din don.*

– *Valdove*, – klyktelėjo baltasis varnas, – *valdove, valdove, valdove.*

– Juokdarys dainuoja ką tik nori, – tarė meisteris sunerimusiai princesei. – Nereikia jo žodžių imti giliai į širdį. Kitą rytą jis gal prisimins kitą dainą, o šitos daugiau niekada nebeišgirsite.

Dainuoja keturiomis kalbomis, taip kadaise rašė lordas Stefonas...

Pro duris įžengė Pilosas.

– Meisteri, prašau man atleisti.

– Pamiršai košę, – pralinks mėjęs tarė Kresenas. To Pilosui niekada ne nutikdavo.

– Meisteri, vakar vakare grįžo Davosas. Girdėjau kalbant virtuvėje. Pamaniau, kad jums svarbu tai žinoti.

– Davosas... vakar vakare, sakai? Kur jis dabar?

– Pas karalių. Jie drauge prabuvo beveik visą naktį.

Anksčiau lordas Stanis būtų jį pažadinęs bet kuriuo metu, kad išklaustytų jo patarimų.

– Juk turėjo man pranešti, – pasiskundė Kresenas. – Turėjo mane pažadinti.

Jis atitraukė pirštus nuo Šairinės plaštakos.

– Atsiprašau, princese, tačiau turiu pasikalbėti su jūsų lordu tėvu. Pilosai, duok ranką atsiremti. Šioje pilyje per daug laiptelių, ir man regis, jog kas naktį jų vis daugėja, kad tik man būtų sunkiau.

Šairinė ir Margaveidis išsekė paskui juos, bet mergaitė pabodo lėtas senio žingsnis ir ji nulėkė pirmyn, o juokdarys nušokavo jai pavymui, pašėlusiai dzingsėdamas visais varpeliais.

Pilys – ne vieta paliegusiems; leisdamasis įvijais Jūros Drakono bokšto laiptais, Kresenas tuoj pat šitai prisiminė. Lordas Stanis turėjo būti Puošniojo Stalo menėje virš Akmeninio Būgno – pagrindinio Drakono Uolos bokšto, kuris pelnė tokį vardą, nes jo senovinės sienos per audras aidėdavo ir grumėdavo. Iki ten reikėjo pereiti galeriją, kirsti vidurinę ir vidinę pilies sienas su jas saugančiomis pabaisų figūromis ir juodais geležiniais vartais, o paskui lipti aukštytyn tokią gausybę laiptelių, kad Kresenas nė nemėgino jų suskaičiuoti. Jauni vyrai kopdavo iš karto per du laiptus; seniai nelanksčiais klubais vargo, keldami koją ant kiekvieno. Tačiau lordas Stanis nė nemanė eiti pas jį, tad meisteris ryžosi kankynei. Bent jau turėjo greta Pilosą ir už tai jautėsi jam dėkingas.

Šlepsėdami per galeriją, jie pražingsniavo palei aukštų arkinių langų eilę; pro juos buvo gražiai matyti priekinis pilies kiemas, išorinė siena ir toliau už jos esantis žvejų kaimelis. Kieme lankininkai, skambant komandai: „Statyk, tempk, leisk!“ – šaudė į pratybų taikinius. Jų strėlės sušnarėdavo tarsi kylantis paukščių pulkas. Ant sienų vaikštinėjo sargybiniai, pro tarpus tarp figūrų vis pažvelgdami į apačioje, greta pilies, įsikūrusią karo stovyklą. Ryto ore nuo gausių laužų dūmų tvyrojo migla – tai trys tūkstančiai vyrų po savo valdovų vėliavomis sėdo pusryčiauti. Už plačiai pasiskleidusios stovyklos uoste grūdosi laivai. Per paskutinį pusmetį nė vienas iš Drakono Uolos pastebėtam laivui nebuvo leista išplaukti. Lordo Stanio „Siausmas“ – trijų denių, trijų šimtų irklų karo galera – net atrodė mažas greta kai kurių jį apsupusių storapilvių karakų ir kogu.

Sargybiniai prie įėjimo į Akmeninį Būgną pažinojo meisterius iš matymo ir praleido juos.

– Palauk čia, – tarė Kresenas Pilosui. – Bus geriau, jeigu susitiksiu su juo vienas.

– Reikės aukštai lipti, meisteri.

Kresenas šyptelėjo.

– Manai, kad pamiršau? Esu šitais laipteliais kopęs taip dažnai, kad žinau visų jų vardus.

Pusiaukelėje jis pasigailėjo taip nusprendęs. Jis stabtelėjo atgauti kvapo ir luktelėti, kol atlėgs skausmas šlaunyje; tuo metu viršuje į laiptų akmenis sučiuzėjo batai, ir tiesiai prieš meisterį išdygo žemyn lipantis Davosas Sivortas.

Davosas buvo menkas žmogelis, jo prastuoliškas veidas aiškiai rodė žemą kilmę. Siaurus pečius buvo apsigaubęs gerokai padėvėtu, druskų ir jūros vandens dėmių išmargintu ir saulės nublukintu žaliu apsiaustu, po juo vilkėjo rudą liemenę ir kelnes, spalva derančias prie rusvų akių ir plaukų. Kaklą juosė virvutė, ant kurios kybojo aprintas odinis maišelis. Trumpa barzdelė tankiai margavo žilstelėjusiais plaukais, ant sužalotos kairės rankos jis mūvėjo odinę pirštinę. Išvydęs Kreseną, Davosas sustojo.

– Sere Davosai, – tarė meisteris. – Kada gi grįžote?

– Ryto tamsoje. Savo mėgstamu metu.

Žmonės kalbėjo, kad niekas nėra iš tolo neprilygsta Davosui Trumparankiui, kai reikia valdyti laivą tamsoje. Iki tada, kai lordas Stanis pakėlė jį į riterius, Davosas buvo garsiausias ir mikliausias kontrabandininkas visose Septyniose Karalystėse.

– Ir kaip?

Vyras papurtė galvą.

– Taip, kaip jūs jį įspėjote. Žmonės nekils, meisteri. Dėl jo nekils. Jie jo nemyli.

Nemyli, pagalvojo Kresenas. Ir niekada nemylės. Jis stiprus, tvirtas, jau... et, jau ir išminties įgavęs... tačiau to negana. To niekada nebūna gana.

– Ar su visais kalbėjote?

– Visais? Ne. Tik su tais, kurie panoro su manimi susitikti. Jie ir manęs nemyli, tie didžiūnai. Jiems visada liksiu tik Svogūnų riteris.

Davoso kairė plaštaka susigniauzė, trumpi pirštai susispaudė į kumštį. Stanis nuo kiekvieno piršto, išskyrus nykštį, jam nukirto po paskutinį narelį.

– Su Džulianu Svonu ir senuoju Penrouzu sėdėjau prie vieno stalo, Tartai sutiko pasimatyti vidurnaktį dievų giraitėje. Kiti – na, Berikas Dondarionas dingęs, kai kas kalba esą jau nebėra gyvo, o lordas Karonas – su Renliu. Dabar jis – Braisas Oranžinis, iš Vaivorykštinės sargybos.

– Vaivorykštinės sargybos?

– Renlis įkūrė savo karališkąją sargybą, – paaiškino buvęs kontrabandininkas, – bet šitas septynetas nevilki baltai. Kiekvienas turi savo spalvą. Jų vadas – Loras Tairelis.

Toks sumanymas labai derėjo Renliui Barateonui: naujas puikus riterių būrys, skelbiantis apie save nuostabiais naujais apdarais. Nuo pat vaikystės Renlis mėgo ryškias spalvas ir prabangius audinius; aišku, dar mėgo ir žaisti. „Žiūrėkite į mane!“ – šaukdavo jis ir lėkdavo kvatodamas per Vėtrų Gūžtos sales. „Žiūrėkite į mane, aš – drakonas“ arba „Žiūrėkite į mane, aš – burtininkas“, arba „Žiūrėkite, žiūrėkite, aš – lietaus dievas“.

Mažas drąsus berniukas juodais neklusniais plaukais ir linksmomis akimis dabar jau buvo išaugęs į dvidešimt vienerių vyrą, bet ir toliau žaidė savo žaidimus. *Žiūrėkite į mane, aš – karalius, liūdnam pagalvojo Kresenas. Ak, Renli, Renli, mielas ir brangus vaikelis, ar supranti, ką darai? O jei suprastum, ar tau tai rūpėtų? Ar jis dar kam nors, išskyrus mane, rūpi?*

– Kokiomis priežastimis lordai teisinosi atsisakydami? – paklausė jis Davoso.

– Na, apie tai vieni kalbėjo aptakiai, kiti tiesiai, kai kurie išsisukinėjo, kiti žadėjo, dar kiti tik melavo, – šis gūžtelėjo pečiais. – Pagaliau žodžiai tėra vėjas.

– Tai negalėjai duoti jam jokių vilčių?

– Tik nepagrįstų, o šitaip daryti nenorėčiau, – atsiliepė Davosas. – Iš mažesnis jis išgirdo tiesą.

Meisteris Kresenas prisiminė dieną, kai Davosas po Vėtrų Gūžtos apgulties buvo pakeltas į riterius. Lordas Stanis su nedidele įgula prieš didžiulę lordų Tairelio ir Redvaino kariuomenę pilyje laikėsi beveik metus. Buvo atkirsti net ir nuo jūros, kurią dieną naktį sergėjo tamsiai vyšnines vėliavas su Arboro herbu iškėlusios Redvainų galeros. Pačioje Vėtrų Gūžtoje arkliai buvo seniai suvalgyti, kačių ir šunų nebeliko, įgula jau maitinosi šaknelėmis ir žiurkėmis. Tada kartą stoji naktis, kai mėnulis buvo jaunas, o žvaigždės paslėpė juodi debesys. Ta tamsa apsisiautęs, kontrabandininkas Davosas sugebėjo prasmukti ir pro Redvainų užtvaras, ir pro Laivadūžių įlankos uolas. Jo nedidelis laivelis buvo visas juodas, juodomis burėmis, juodais irklais, o triumą turėjo prikimšęs svogūnų ir džiovintos žuvies. Ne kažin kas, bet padėjo įgulai ištvirti ilgiau, ir Edardas Starkas spėjo pasiekti Vėtrų Gūžtą ir pralaužė apsiaustį.

Lordas Stanis atsilygino Davosui rinktinėmis žemėmis Rūstybės kyšulyje, nedidele pilimi ir riterio titulu... bet kartu pareiškė, kad šis privalas prarasti kiekvieno kairės rankos piršto galiuką kaip atpildą už visus tuos metus, kai plukdė kontrabandą. Davosas sutiko, bet pareikalavo, kad peilio imtųsi pats Stanis; iš menkesnių rankų bausmės priimti jis neketino. Lordas panaudojo mėsininko kapoklę, ji labiau tiko kirsti tiksliai ir lygiai. Vėliau Davosas naujai bajorų šeimai pasirinko Sivorto, kitaip – Jūrpelnio, vardą, o vėliavai – juodą laivą blyškiai pilkame lauke su svogūnais ant kiekvienos burės. Buvęs kontrabandininkas mėgo sakyti, kad lordas Stanis jam labai palengvino gyvenimą, nes nebereikia valyti keturių panagių ir karpinti keturių nagų.

Ne, svarstė Kresenas, šis žmogus nesuteiktų tuščių vilčių ir neslėptų nemalonios tiesos.

– Sere Davosai, tiesa gali pasirodyti karti net ir tokiam vyrui kaip lordas Stanis. Jis mąsto tik kaip grįžti visagaliu valdovu į Karaliaus Uostą, sutriuškinti priešus ir pareikalauti to, kas teisėtai jam priklauso. Tačiau dabar...

– Jeigu jis savo menkutę kariauną nuves į Karaliaus Uostą, visa ji ten žus. Neturi jis tiek karių. Viską jam pasakiau, bet juk žinote, koks jis išdidus, – Davosas kilstelėjo pirštinėtą ranką. – Jau greičiau mano pirštai ataug, negu tas žmogus paklausys sveiko proto.

Senis atsiduso.

– Padarėte tiek, kiek galėjote. Dabar ir man reikia tarti savo žodį.

Jis vėl sunkiai patraukė laiptais aukštyn.

Lordo Stanio Barateono buveinė buvo didžiulis apskritas kambarys plikomis juodo akmens sienomis ir keturiais siaurais aukštais langais, žvelgiančiais į keturias pasaulio šalis. Menės viduryje stovėjo milžiniškas stalas, nuo kurio ta menė ir gavo vardą – masyvus raižytas medžio luitas, pagamintas Eigono Targarieno įsakymu dar iki Užkariavimo. Puošnusis Stalas turėjo daugiau kaip penkiasdešimt pėdų ilgio, gal pusę tiek pločio savo plačiausioje vietoje, bet net mažiau negu keturias pėdas siauriausioje. Eigono staliai suteikė jam Vesteroso žemės pavidalą, išpjaudami kiekvieną įlanką ir pusiasalį, tad stalo kraštai niekur nebuvo tiesūs. Per tris šimtmečius nugludintas paviršius vaizdavo Septynias Karalystes, kaip jos atrodė Eigono laikais: upes ir kalnus, miestus ir pilis, ežerus ir miškus.

Kambaryje stovėjo vienintelis krėslas, kuriam vieta buvo rūpestingai parinkta kaip tik ten, kur ties Vesteroso krantu stūksojo Drakono Uola, ir dar paaukštinta, kad būtų galima gerai apžvelgti visą stalą. Krėсле sėdėjo vyras standžiai suvarstyta odine liemene ir rudomis šiurkščios vilnos kelnėmis. Įžengus meisteriui Kresenui, jis kilstelėjo galvą.

– Žinojau, seni, kad *tu* būtinai ateisi, kviestas ar nekviestas.

Jo balsas skambėjo be menkiausio šilumos krislo; beveik niekada kitaip ir neskambėdavo.

Stanis Barateonas, Drakono Uolos valdovas ir dievų malone teisėtas Septynių Karalysčių Geležinio sosto paveldėtojas, buvo plačių pečių, raumeningas, standus veidu ir kūnu, tarsi ilgai saulėje laikyta ir plieno kietumo įgavusia oda. *Kietas* – tokį žodį vartodavo žmonės, kalbėdami apie Stanį, ir jis iš tiesų buvo kietas. Nors dar neturėjo nė trisdešimt penkerių, jam ant galvos blyškiai juodavo tik nedidelis skystų juodų plaukų lankelis, besisukantis nuo ausies iki ausies tarsi karūnos šešėlis. Jo brolis, velionis karalius Robertas, paskutiniaisiais metais augino barzdą. Meisteris Kresenas jos niekada neregėjo, bet žmonės sakė ją buvus tankią, pasišiaušusią ir nesuvaldomą. Tarsi atsikirsdamas Stanis ūsus visada nešiojo pakirptus tiesiai ir trumpai. Lyg juosvai melsvas šešėlis jie kirto keturkampį žandikaulį ir įdubiusius kauletus skruostus. Akys po vešliais antakiais žvelgė tarsi atviros žaizdos, mėlynos ir tamsios kaip jūra naktį. Jo burna galėjo paskandinti neviltyje net smagiausią juokdarį; plonos blyškios lūpos, įsitempę raumenys – ta burna buvo sutverta raukytis, širsti ir žerti šaižius įsakymus, seniai pamiršusi šypsotis ir niekada nemokėjusi juoktis. Kartais, pasauliui sustingus ir nuščiuvus

nakties gelmėje, meisteris Kresenas vaizduodavosi girdįs, kaip kitoje pilies pusėje lordas Stanis grikši dantimis.

– Anksčiau būtumėt mane pažadinęs, – tarė senis.

– Anksčiau buvai jaunas. O dabar – senas ir paliegęs, tau reikia išsimiegoti. – Stanis niekada nesistengė kalbėti švelniau, apsimetinėti ar pataikauti; sakė, ką galvoja, ir tie, kuriems tai nepatikdavo, galėdavo prasmegti skradžiai. – Taip ir maniau, kad neilgai trukus pats sužinosi, kokių žinių Davosąs atvežė. Juk visada sužinai, ar ne taip?

– Koks gi būčiau pagalbininkas, jeigu nesužinočiau, – atsiliepė Kresenas. – Sutikau Davosą ant laiptų.

– Ir, matyt, jis tau viską išklėjo? Reikėjo patrumpinti tam žmogui ne tik pirštus, bet ir liežuvį.

– Tada iš jo būtų prastas pasiuntinys.

– Jis ir taip prastas pasiuntinys. Vėtrų lordai paskui mane neis. Regis, jie manęs nemėgsta, o tai, kad mano reikalavimai teisėti, jiems nieko nereiškia. Bailesnieji tupės pasislėpę už savo sienų ir lauks, iš kur papūs vėjas ir kas švęs pergalę. Drąsesnieji jau stojo Renlio pusėn. *Renlio!* – tą vardą jis išspjovė tarsi ant liežuvio patekusius nuodus.

– Jūsų brolis valdo Vėtrų Gūžtą pastaruosius trylika metų. Tie lordai yra prisiekę jam...

– *Jam*, – nutraukė Stanis, – nors turėtų būti prisiekę man. Niekada neprašiau Drakono Uolos. Niekada jos nenorėjau. Paėmiau tik todėl, kad čia sėdėjo Roberto priešai ir jis man įsakė juos išvyti. Jo vardu pastačiau laivyną, atlikau darbą, kurį jis pats turėjo padaryti, nes pareigingas jaunesnysis brolis taip ir turi elgtis – klausyti vyresniojo; ir Renlis taip turėtų elgtis su manimi. Ir kaipgi Robertas atsidėjo? Paskiria man valdyti Drakono Uolą, o Vėtrų Gūžtą ir visas tenykštes pajamas – *Renliui*. Vėtrų Gūžta Barateonų giminei priklausė tris šimtus metų; Robertui sėdus į Geležinį sostą, ji pagal visas teises turėjo atitekti man.

Tai buvo sena ir gili skriauda, o dabar žeidžianti dar skaudžiau negu kada nors anksčiau. Tai ir buvo jo valdovo silpnumo priežastis; taip, Drakono Uola buvo sena ir tvirta, bet jam priklausė tik saujelė mažesniųjų lordų, kurių valdos – akmenuotos, retai gyvenamos salelės, neišgalinčios duoti tiek vyrų, kiek reikia Staniui. Net ir su samdiniais, jo atsigabentais per Siaurąją jūrą iš laisvųjų miestų Myro ir Lyso, jo kariauna stovykloje už pilies sienų buvo per daug maža, kad įveiktų Lanisterių giminės pajėgas.

– Robertas pasielgė su jumis neteisingai, – atsargiai prabilo Kresenas, – tačiau turėjo savų priežasčių. Drakono Uola ilgai buvo svarbiausia Targariečių giminės tvirtovė. Robertui reikėjo, kad čia valdytų tvirtas vyras, o Renlis tuo metu buvo mažas vaikas.

– Jis ir dabar dar vaikas, – pareiškė Stanis, o tuščia menė šaižiai suskambo nuo jo pykčio, – vagiliaujantis vaikas, kuris ketina pastverti karūną man

nuo galvos. Ar jis bent padarė ką nors, kad būtų vertas sosto? Sėdinėja taryboje ir pokštauja su Mažuoju Pirštu, o turnyruose apsivelka savo puikiuosius šarvus ir leidžiasi nutrenkiamas nuo arklio kokio mitresnio vyro. Štai toks mano brolis Renlis, kuris mano turįs būti karalium. Tad klausiu tavęs, kodėl dievai mane baudžia tokiais *broliais*?

– Už dievus negaliu atsakyti.

– Pastaruoju metu apskritai, man regis, retai atsakai. Kas Renlio meisteris? Gal reikėtų jį pasikviesti, ko gero, jo patarimai man tiktų labiau. Kaip tau atrodo, ką tas meisteris sakė, kai manasis brolis nusprendė pavogti mano karūną? Kokį patarimą tavo žmogus davė šitam išdavikui – mano mielajam broliukui?

– Labai stebėčiausi, jūsų malonybe, jeigu lordas Renlis klaustų patarimo.

Jauniausiasis iš trijų lordo Stefono sūnų išaugo drąsus, bet neapdairus ir dažniausiai puldavo veikti kokio akstino pagautas, užuot viską rūpestingai apmąstęs. Tuo, kaip ir daugybe kitų bruožų, Renlis priminė savo brolių Robertą ir itin ryškiai skyrėsi nuo Stanio.

– *Jūsų malonybe*, – irzliai pakartojo Stanis. – Šaipaisi iš manęs, kreipdamasis kaip į karalių, tačiau koks gi aš karalius? Drakono Uola ir dar kelios uolos Siaurojoje jūroje, štai ir visa mano karalystė.

Jis nulipo kelias pakopas nuo krėslo ir sustojo prie stalo, savo šešėliu uždengdamas Juoduosius Vandenis ir mišką, nupieštą ten, kur dabar buvo Karaliaus Uostas. Taip ir sustingo, mąstydamas apie kraštus, kurių siekė, regis, esančius visai čia pat ir drauge tokius tolimus.

– Šį vakarą ruošiuisi vakarieniam su man ištikimais lordais, visais, kiek jų čia yra. Seltigaras, Velarionas, Bar Emonas, daug ten tų nevykėlių. Pras tas, tiesą sakant, rinkinys, bet tokius žmones paliko man broliai. Bus čia tas piratas iš Lyso, Saladoras Sanas, aišku, turės suskaičiavęs, kiek esu jam skolingas; Morošas Myrietis aiškina, kokiais pavojais graso potvyniai ir rudeninės audros, o lordas Sanglasas pamaldžiai burblens apie Septyneto valią. Seltigaras reikalaus pasakyti, kurie vėtrų lordai stoja mūsų pusėn. Velarionas grasins išsivesti savo šauktinius, jeigu mes tuoj pat nepradėsime žygio. Ką man jiems pasakyti? Ką dabar turėčiau daryti?

– Tikrieji jūsų priešai, valdove, yra Lanisteriai, – atsakė meisteris Kresenas. – Jeigu jūs su broliu rastumėt bendrą kalbą ir drauge stotumėt prieš juos...

– Su Renliu nesiderėsiu, – atšovė Stanis tokiu balsu, kad tapo aišku – prieštarauti negalima. – Bent jau tol, kol jis vadina save karalium.

– Gerai, su Renliu – ne, – nesiginčijo meisteris. Jo valdovas buvo užsišpyręs ir išdidus; jeigu ką nuspręsdavo, tai nesitraukdavo nė per žingsnį. – Jūsų tikslui gali padėti ir kiti. Edardo Starko sūnus neseniai paskelbtas Šiaurės karalium, jį remia visos Vinterfelo ir Riverano pajėgos.

– Pienburnis, – tarė Stanis, – ir dar vienas netikras karalius. Ar turėčiau sutikti valdyti suskaldytą kraštą?

– Na, pusė karalystės – visada geriau, negu jokios, – atsakė Kresenas, – o jeigu padėtumėt berniukui atkeršyti už nužudytą tėvą...

– Kodėl turėčiau keršyti už Edardą Starką? Man jis nieko nereiškė. Ak, taip, žinoma, jį mylėjo *Robertas*. Mylėjo kaip tikrą brolių, juk taip dažnai šitai girdėdavau! Aš buvau jo brolis, o ne Nedas Starkas, bet iš to, kaip jis su manimi elgėsi, niekaip nebūtu šito supratęs. Jo vardu gyniau Vėtrų Gūžtą, turėjau žiūrėti, kaip puikūs vyrai kankinasi badu, o Meisas Tairelis ir Paks-teris Redvainas ramiai puotavo, nuo pilies sienų galėjau žiūrėti juos plika akimi. Ar padėkojo man *Robertas*? Ne. Jis padėkojo Starkui, kad pralaužė apsiaustį, nors mes jau graužėm šaknis ir kepėm žiurkes. Robertui įsakius, pastačiau laivyną, jo vardu užkariavau Drakono Uolą. Ar jis paėmė mane už rankos ir tarė: „Puikiai pasitarnavai, broliu, ką be tavęs daryčiau?“ Ne, jis apkaltino mane, kad leidau Vilemui Dariui išvogti Viseirį ir kūdikį, tartum būčiau galėjęs jam sukliudyti. Penkiolika metų sėdėjau jo taryboje, padėdamas Jonui Arinui valdyti kraštą, o *Robertas* tuo tarpu girtuokliavo ir valkiojosi su keksėmis, bet ar paskyrė mane savo ranka Jonui mirus? Ne, jis šuoliais nulėkė pas savo brangiausiąjį draugą Nedą Starką ir tą garbę pasiūlė jam. Bet nei vienam, nei kitam džiaugsmo tai nesuteikė.

– Kas buvo, tai buvo, valdove, – švelniai tarė meisteris Kresenas. – Buvote smarkiai ir skaudžiai nuskriaustas, bet praeitis – tai tik dulkės. Ateitį galima atsikovoti, jeigu susivienysite su Starkais. Yra ir kitų, apie kuriuos verta pagalvoti. Tarkim, ledi Arin. Karalienė nužudė jos vyrą, galima neabejoti, kad ji norės atsisteisti. Ji turi jauną sūnų, Jono Arino įpėdinį. Jeigu nutartumėt atiduoti jam kaip sužadėtinę...

– Tas berniukas silpnas ir liguistas, – atkirto Stanis. – Net ir jo tėvas tai suprato, kai prašė auginti jį Drakono Uoloje. Pažo tarnyba būtų jam išėjusi į naudą, tačiau ta prakeikta Lanisterių moteris pasirūpino nunuodyti lordą Ariną anksčiau, kai dar nebuvo galutinai sutarę, o dabar Lisa slepia tą vaiką Lizde. Gali būti tikras, kad ji nė už ką nesiskirs su berniuku.

– Tada turite siųsti Šairinę į Lizdą, – paragino meisteris. – Drakono Uola – per daug niūri vieta vaikui gyventi. Tegu kartu keliauja ir jos kvailys, mergaitė bent turės greta savęs pažįstamą veidą.

– Pažįstamą ir bjaurų, – suraukęs kaktą, Stanis susimąstė. – Bet... gal ir verta pamėginti.

– Nejaugi teisėtas Septynių Karalysčių valdovas turi maldauti pagalbos iš našlės ir svetimo sosto grobikų? – šaižiai suskambo moters balsas.

Meisteris Kresenas atsigrėžė ir nulenė galvą.

– Miledi, – tarė jis susigėdęs, kad neišgirdo jos įeinant.

Lordas Stanis metė rūstų žvilgsnį.

– Aš nemaldauju. Nė iš vieno nemaldauju. Pasistenk tai įsidėmėti, moterie.

– Džiaugiuosi tai girdėdama, valdove.

Ledi Selisa ūgiu prilygo savo vyrui, liesa kūnu ir veidu, atsikišusiomis ausimis, smailia nosimi ir vos įžiūrimais ūsiukais ant viršutinės lūpos. Tuos plaukelius ji kasdien raudavo, nuolatos keikdavo, bet jie visada vėl išdygdavo. Jos akys buvo blyškios, burna griežta, o balsas – tarsi rimbas. Ji čia pat šmaukštelėjo juo dar kartą.

– Ledi Arin skolinga tau ištikimybę, kaip ir Starkai, ir tavo brolis Renlis, ir visi kiti. Esi vienintelis tikras jų karalius. Būtų žema maldauti ir derėtis su jais dėl to, kas dievo malone tau teisėtai priklauso.

Dievo, taip ji pasakė, ne *dievy*. Raudonoji moteris ją laimėjo – ir širdį, ir sielą, privertė palikti Septynių Karalysčių dievus, senus ir naujus, ir garbinti tą, kurį vadino Šviesos Valdovu.

– Tavo dievas gali savo malonę pasilaikyti sau, – atsiliepė lordas Stanis, nepalaikęs naujo karšto žmonos tikėjimo. – Man ne palaiminimų reikia, o kalavijų. Gal turi kur nors paslėpusi kariuomenę, apie kurią man nepasakojai?

Jis kalbėjo be jokios meilės. Stanis niekada nemokėjo elgtis su moterimis, net ir su savo žmona. Iškeliaęs į Karaliaus Uostą posėdžiauti Roberto taryboje, Selisą paliko Drakono Uoloje su jų dukterimi. Laiškus rašė retai, sugrįždavo dar rečiau; santuokos guolyje pareigą atlikdavo kartą ar du per metus, tačiau be jokio džiaugsmo, ir sūnų, kurių kadaise vylėsi sulaukti, taip ir neatsirado.

– Mano broliai, dėdės, pusbroliai turi kariuomenes, – tarė ji. – Florentų giminė stos po tavo vėliava.

– Florentų giminė gali atvesti daugiausia porą tūkstančių kalavijų, – žmonės kalbėjo, kad Stanis žino kiekvienos giminės jėgą Septyniose Karalystėse. – Tiesą sakant, tu, mano ponija, kur kas labiau tiki savo broliais ir dėdėmis negu aš. Florentų žemės plyti per daug arti Haigardeno, kad tavo lordas tėvas ryžtųsi užsitraukti Meiso Tairelio rūstybę.

– Yra kitas būdas, – ledi Selisa žengė arčiau. – Pažvelk pro langus, valdove. Štai ženklas, kurio laukei. Štai raudonis, liepsnos, ugingosios tikrojo dievo širdies raudonis. Tai *jo* vėliava – taip pat ir tavo! Žiūrėk, kaip jis skleidžiasi danguje tarsi svilinant drakono alsavimas, o juk tu – Drakono Uolos lordas. Tai reiškia, kad išmušė tavo valanda, maloningiausias valdove. Tikresnės žinios negalėtum sugalvoti. Tau skirta kelti bures, plaukti iš šitos nuošalios uolos, kaip kadaise plaukė Eigonas Užkariautojas, ir nušluoti visus šalin, kaip padarė jis. Tik tark žodį ir priimk Šviesos Valdovo galią.

– Kiek kalavijų duos man Šviesos Valdovas? – pakartojo Stanis.

– Kiek tik tau reikės, – pažadėjo jam žmona. – Pradžiai – kalavijus iš Vėtrų Gūžtos ir Haigardeno, ir iš visų jiems pavaldžių lordų.

– Davosas pasakytų tau visai kitaip, – tarė Stanis. – Tie lordai prisiekę ištikimybę Renliui. Jie myli mano žavų jaunąjį brolių, kaip kitados mylėjo Robertą... ir kaip niekada nemylėjo manęs.

– Taip, – atsakė ji, – bet jeigu Renlis staiga mirtų...

Primerkęs akis, Stanis žvelgė į savo poniją, kol Kresenas nebepajėgė nu laikyti liežuviu.

– Apie tai nedera galvoti. Jūsų malonybe, kad ir kokių kvailysčių Renlis būtų pridaręs...

– Kvailysčių? Tai vadinu išdavystėmis, – Stanis žmonai atgręžė nugarą. – Mano brolis jaunas ir stiprus, jį supa didžiulė kariuomenė ir dar tie vaivorykštiniai riteriai.

– Melisandra žvelgė į liepsnas ir regėjo jį negyvą.

Kresenas suakmenėjo iš siaubo.

– Brolių dūstė... valdove, tai baisus, neišsivaizduojamas... prašau, paklausykite manęs.

Ledi Selisa šaltai jį nužvelgė.

– O ką gi tu jam pasakysi, meisteri? Kaip jis galėtų atsikrovoti pusę karalystės, jei atsiklaupytų prieš Starką ant kelių ir parduotų mūsų dukterį Lisai Arin?

– Kresenai, tavo patarimus jau girdėjau, – tarė lordas Stanis. – Dabar paklausysiu jos. Gali eiti.

Meisteris Kresenas sunkiai nusilenkė. Lėtai vilkdamas kojas per menę, jautė į nugarą įbestą ledi Selisos žvilgsnį. Kai pagaliau atsidūrė laiptų apačioje, vos pajėgė išsilaikyti negriuvęs.

– Padėk man, – tarė Pilosui.

Šiaip ne taip vėl atsidūręs savo kambariuose, Kresenas jaunajam pagalbininkui liepė išeiti, o pats vėl nušlubčiojo į balkoną pabūti su savo pabaisomis ir pasižiūrėti į jūrą. Pro pilį čiuožė vienas Saladoro Sano karo laivų, jo irklai kilo ir leidosi, o ryškiomis juostomis dažytas korpusas skroste skrodė pilkai žalsvus vandenį. Kresenas sekė tą laivą akimis, kol jo burės pranyko už kyšulio. *Kad taip lengvai pranyktų mano baimės. Ar dėl to reikėjo gyventi taip ilgai?*

Kiekvienas meisteris, priimdamas grandinę, atsisakydavo vilties susilaukti vaikų, tačiau Kresenas vis dėlto neretai jausdavosi esąs tėvas. Robertas, Stanis, Renlis... tris sūnus jis išaugino, įnirtusiai jūrai pagrobus lordą Stefaną. Negi augino juos taip blogai, kad dabar teks žiūrėti, kaip jie žudys vienas kitą? Jis to negalėjo ir nenorėjo leisti.

Viskas priklausė nuo tos moters. Ne ledi Selisos, bet tos *kitos*. Raudonosios moters, kaip ją vadino tarnai, nedrįsdami tarti jos vardo.

– Aš išstariu jos vardą, – tarė Kresenas savo akmeniniam pragaro šuniui. – Melisandra. *Ji*.

Melisandra iš Ašajaus, kerėtoja, šešėlių šeimininkė ir Rhloro, Šviesos Valdovo, Ugniaširdžio, Liepsnos ir Šešėlių dievo žynė. Melisandra, kurios beprotybei negalima leisti išplisti už Drakono Uolos sienų.

Po ryto vaiskumos Kreseno kambariuose atrodė tamsu ir niūru. Negrabiais pirštais senis uždegė žvakę ir nusinešė į savo darbo kambarį po varnų pastogės laiptais, kur lentynose tvarkingai rikiavosi jo tepalai, gėrimai ir vaistai. Apatinėje lentynoje, už eilute sustatytų žemų pilvotų ąsotėlių su balzmais, meisteris surado tamsiai mėlyno stiklo buteliuką, ne didesnę už jo mažąjį pirštelį. Papurtytas jis subarškėjo. Kresenas nupūtė nuo jo dulkių sluoksnį ir nusinešė prie stalo. Susmukęs savo krėsle, jis trūktelėjo butelio kamštelį ir išbėrė tai, kas buvo viduje. Per meisterio anksčiau skaitytą pergamentą nusirito tuzinas mažų kaip sėklytės kristalų. Žvakės šviesoje jie tviskėjo lyg brangakmeniai, tokie ryškiai raudoni, kad meisteris net pasvarstė, ar kada nors buvo gerai įsižiūrėjęs į tą spalvą.

Jo kaklą juosianti grandinė pasirodė labai sunki. Mažojo piršto galiuku jis palietė vieną iš kristalų. Toks mažutis, bet jo galia valdo gyvybę ir mirtį. Juos išgaudavo iš vieno augalo, kurio buvo galima rasti tik Nefrito jūros salose, kitoje pasaulio pusėje. Lapus reikėjo brandinti, paskui mirkyti rūgščiai saldžiuose tirpaluose su retais Vasaros salų prieskoniais. Po to lapus jau išmesdavo, bet skystimą reikėjo tirštinti pelenais ir leisti džiuoti, kol likdavo kristalai. Tas darbas buvo lėtas ir kruopštus, jam būtinos medžiagos brangios ir sunkiai randamos. Tačiau tai atlikti mokėjo ir Lyso alchemikai, ir beveidžiai žmonės iš Bravoso... na, ir jo ordino meisteriai, nors už Citadelės sienų apie tai stengdavosi neužsiminti. Visas pasaulis žinojo, kad jeigu meisteris savo grandinei nukalė grandį iš sidabro, vadinasi, jis perprato gydymo meną; tačiau pasaulis lyg ir pamiršdavo, kad žmonės, išmanantys, kaip palaikyti gyvybę, žino ir kaip ją atimti.

Kresenas jau nebeatminė, koks to ašajų augalo vardas ar kaip šitą kristalą vadina nuodytojai iš Lyso. Citadelėje sakydavo paprastai – smaugikas. Ištirpęs vyne jis žmogaus kaklo raumenis priversdavo susitraukti taip kietai, kad stipriau gerklės nebūtų galėjęs užspausti joks gniaužtas. Žmonės kalbėdavo, esą aukos veidas įgaudavo tokį pat raudonį, kaip ir jos mirtį sukėlęs grūdėlis, bet juk parausdavo ir valgio kąsniu užspringęs žmogus.

Ir kaip tik šįvakar lordas Stanis kelia puotą savo didžiūnams, žmonai... ir tai raudonai moteriai, Melisandrai iš ašajų.

Turiu ilsėtis, tarė sau meisteris Kresenas. Sutemus privalau pasitelkti visą stiprybę. Rankos turi nedrebėti, o drąsa – neišblėsti. Mano sumanytas darbas siaubingas, bet būtinas. Jeigu dievai yra, jie, be abejonės, man atleis. Pastaruoju metu jis taip prastai miegojo. Nusnūdęs jausis tvirtesnis prieš jo laukiantį išmėginimą. Meisteris vargais negalais nusivirduliuavo iki lovos. Tačiau vos užsimerkus jo sapnų tamsoje sušvito kometa – raudona, liepsnojanti ir kupina gyvybės. Galbūt tai mano kometa, pagalvojo jis paskutinę

akimirką, kol dar miegas nebuvo priveikęs. Kraujo ženklas, pranašaujantis žmogžudystę... taip...

Kai nubudo, jau buvo visiškai tamsu, miegamajame tvyrojo juoduma. Jam skaudėjo visą kūną, net menkiausią sąnarėlį. Tvinksinčia galva Kresenas prisivertė atsikelti. Įsitvėręs lazdos, svyrudamas atsistojo. *Labai vėlu, pagalvojo. Jie manęs nepakvietė.* Į pokylius jį visada kviesdavo, sodindavo prie druskos, netoli nuo lordo Stanio. Jam prieš akis iškilo valdovo veidas – ne dabartinio vyro, o to berniuko, koks buvo kadaise, kai sušalęs stovėdavo šešėlyje, greta saulės nutvieksto vyresniojo brolio. Kad ir ko jis imdavosi, Robertui viskas pavykdavo padaryti pirmam ir geriau. Vargšas berniukas... reikia paskubėti jo labui.

Grūdelius meisteris rado ten, kur buvo palikęs, ir subėrė nuo pergamento į delną. Kresenas neturėjo tuščiavidurių žiedų, kokius esą mėgo Lyso nuodytojai, bet plačiose jo drabužio rankovėse slėpėsi daugybė didesnių ir mažesnių kišenių. Į vieną jų jis supylė sėklas smaugikes, atlapojo duris ir šūktelėjo:

– Pilosai? Kur tu?

Neišgirdęs atsakymo, šūktelėjo dar kartą, jau garsiau.

– Pilosai, man reikia pagalbos.

Vis tiek niekas neatsiliepė. Tai buvo keista: jaunasis meisteris gyveno kambarėlyje prie pat laiptų, ten tikrai turėjo išgirsti.

Galų gale Kresenui teko šauktis tarnų.

– Paskubėkite, – liepė jiems. – Aš pramigau. Jie jau tikriausiai puotauja... geria... Reikėjo mane pažadinti.

Kas atsitiko meisteriui Pilosui? Kresenas iš tiesų niekaip negalėjo suprasti.

Jam ir vėl reikėjo įveikti ilgąją galeriją. Pro didelius langus, gairindamas jūros kvapu, šnabždėjo nakties vėjas. Palei Drakono Uolos sienas mirgėjo deglai, už jų stovykloje buvo matyti šimtai besikūrenančių laužų, tarsi ant žemės būtų nusileidęs žvaigždėtas skliautas. Aukštai virš jų danguje raudonai ir grėsmingai švytėjo kometa. *Esu per daug senas ir išmintingas, kad bijočiau tokių dalykų,* tarė sau meisteris.

Durys į didžiąją menę buvo įrengtos akmeninio drakono nasruose. Prie jų Kresenas liepė tarnams pasitraukti. Bus geriau, jeigu įeis vienas; privalo nepasirodyti esąs silpnas. Iš visų jėgų remdamasis lazda, Kresenas užkopė paskutinius kelis laiptelius ir nuslinko po durų angos dantimis. Du sargybiniai prieš jį atvėrė sunkias raudonas duris, nutvilkydami staigia triukšmo ir šviesos banga. Kresenas žengė žemyn į drakono nasrus.

Per peilių ir lėkščių žvangėjimą, negarsų užstalės kalbų ūžesį jis išgirdo tilindžiuojant Margaveidžio skambalėlius ir jo balsą – „...šokti, valdove, šokti, valdove“. Ta pati bjauri daina, kurią traukė ši ryta. „*Šešėliai stos tvirtai, valdove, tvirtai, valdove, tvirtai, valdove.*“ Prie žemutinių stalų susigrūdę riteriai,

lankininkai, samdinių kapitonai laužė juodos duonos kepalus ir mirkė į žuvis troškinį. Čia neskambėjo juokas, neaidėjo garsūs riksmi, dažnai darskantys kitų didikų pokylių rimtį; lordas Stanis šito neleisdavo.

Kresenas brovėsi arčiau pakylos, kur sėdėjo karalius su didžiūnais. Jam reikėjo plačiu ratu apeiti Margaveidį. Šokdamas ir tilindžiuodamas varpeliais, šis nei matė, nei girdėjo, kad kažkas eina. Strykčiodamas nuo vienos kojos ant kitos, Margaveidis kumštelėjo Kreseną ir nuspyrė jo lazda. Abu su trenksmu griuvo ant grindų bejėgiškai mataruodami rankomis ir kojomis, o aplink staiga galingai suošė juokas. Žinoma, pasižiūrėti tikrai buvo linksma.

Margaveidis tysojo iš dalies užvirtęs ant jo, margas kvailio veidas buvo prisispaudęs visiškai arti. Juokdarys nebeturėjo skardinio šalmo su ragais ir skambalėliais.

– Jūros dugne visi krinta aukštyn, – pareiškė jis, – žinau, žinau tikrai, ai ai ai.

Kikendamas kvailys nusirito šalin, pašoko ant kojų ir dar šiek tiek pastrykčiojo.

Stengdamasis kaip nors išsisukti, meisteris šyptelėjo ir pamėgino keltis, tačiau koją ties klubu taip skaudėjo, kad akimirką jis net nusigando, ar tik nebus jos vėl susilaužęs. Bet pajuto, kaip stiprios rankos sugriebė už pažastų ir pakėlė, padėdamos atsistoti.

– Ačiū, sere, – sumurmėjo jis gręždamasis pažiūrėti, kuris iš riterių atskubėjo jam į pagalbą...

– Meisteri, – tarė ledi Melisandra, jos sodriame balse aidėjo Nefrito jūros muzika. – Turėtumėt būti atsargesnis.

Ji buvo apsitaisiusi raudonai, kaip visada, nuo kaklo iki kulkšnių – ilga, laisva plevenančio šilko suknia, ryškia tarsi liepsna, plačiomis rankovėmis ir giliais prorėžiais ties liemeniu, kur šmėsčiojo tamsesnis kraujo raudonumo audinys. Aplink kaklą kybojo raudonojo aukso grandinė, standesnė už bet kokią meisterišką papuošalą, su vieninteliu brangakmeniu – didžiuliu rubinu. Jos plaukai, skirtingai nuo kitų raudonplaukių, buvo ne gelsvai raudoni – jų spalva priminė nušveistą varį, deglų šviesoje jie tiesiog tviskėjo. Net jos akys buvo raudonos... tačiau odą turėjo pieno baltumo, dailią ir lygią, be jokio apgamelio. Liekna, grakšti, aukštesnė už daugelį riterių, pilna krūtine ir plonu liemeniu, širdies pavidalo veidu. Vyrų žvilgsniai, syki užkliuvę, stabteldavo ilgėliau, tuoj pat neatitrukdavo net ir meisterių akys. Daugelis sakė, kad ji gražuolė. Bet ji nebuvo graži. Ji buvo raudona – raudona ir klaiki.

– Aš... dėkoju jums, miledi.

– Jūsų amžiaus žmogui dera žiūrėti, kur eina, – mandagiai tarė Melisandra. – Naktis tamsi ir pilna grėsmių.

Tie žodžiai pasirodė jam girdėti, tai iš jos tikėjimo maldų. *Man nesvarbu, aš turiu savąjį tikėjimą.*

– Tamsos bijo tik vaikai, – atsiliėpė Kresenas. Vos tai taręs išgirdo Margaveidį vėl užtraukiant savo dainą: „*Šešėliai kyla šokti, valdove, šokti, valdove, šokti, valdove.*“

– Nagi, turiu jums mįslę, – pasakė Melisandra. – Gudrus kvailys ir kvailas išminčius.

Pasilenkusi paėmė į šalį nusiritusį Margaveidžio šalną ir uždėjo Kresenui ant galvos. Skardiniam kibirui slystant jam per ausis, švelniai sutilindžiavo skambalėliai.

– Štai jums ir karūna prie grandinės, lorde meisteri, – garsiai paskelbė ji. Visi aplinkui nusijuokė.

Kresenas kiekiau suspaudė lūpas ir pasistengė nuslopinti įniršį. Ji mano, kad jis silpnas ir bejėgis, bet dar šį vakarą įsitikins, kad taip nėra. Tegu jis ir senas, bet tebėra Citadelės meisteris.

– Man nereikia jokių karūnų, tik tiesos, – atsakė nusiimdamas nuo galvos juokdario šalną.

– Šiame pasaulyje yra tiesų, apie kurias nepasakojama Senmiestyje.

Švystelėjusi raudonais šilkais, Melisandra nusigręžė nuo jo ir pasuko prie stalo ant pakynos, kur sėdėjo karalius Stanis su karaliene. Kresenas atidavė raguotą skardinį šalną Margaveidžiui ir nusekė iš paskos.

Jo vietoje sėdėjo meisteris Pilosas.

Senis tik sustingo ir įsispokojo į jį.

– Meisteri Pilosai, – pratarė jis galų gale, – jūs... jūs manęs nepažadinate.

– Jo malonybė liepė man netrikdyti jūsų poilsio. – Pilosui bent jau pakako gėdos nurausti. – Jis man sakė, kad jūsų čia nereikia.

Kresenas apžvelgė tylinčius riterius, kapitonus ir lordus. Senas ir paniuręs lordas Seltigaras vilkėjo apsiaustą, ant kurio buvo išsiuvinėti raudoni krabai vyšniniais pakraštėliais. Gražusis lordas Velarionas pasirinko žalio kaip jūra šilko apdarą, o kaklą papuošė prie ilgų šviesių plaukų dailiai derančiu jūros arkliuku iš balto aukso. Lordas Bar Emonas, apkūnus keturiolikmetis berniukas, išsiskyrė purpuriniu aksomu su balto ruonio kailio pakraštėliais, seras Akselis Florentas atrodė mielas net ir vilkėdamas rusvo milo drabužį su lapės kailiu, dievotasis lordas Sanglasas dėvėjo mėnulio akmenis ant kaklo, riešų ir pirštų, o Lyso kapitonas Saladoras Sanas tviskėjo skaisčiai raudonu atlasu, auksu ir brangakmeniais. Tik seras Davosas vilkėjo paprastai – ruda liemene ir žaliu vilnoniu apsiaustu; tik seras Davosas, sutikęs jo žvilgsnį, nenuleido gailesčio kupinų akių.

– Esi labai jau ligotas ir menkai susigaudai, kad iš tavęs man būtų naudos, seni, – atrodė, kad tai lordo Stanio balsas, bet taip negalėjo būti, ne, jokiū būdu. – Nuo šiol man patarinės Pilosas. Jis jau prižiūri varnus, nes tu nebegali užkopti į jų pastogę. Nenoriu, kad man tarnaudamas nosisuktum sprandą.

Meisteris Kresenas sumirkšėjo. *Stani, valdove, mano liūdnas niūrus berniuk, sūnau, kurio niekada neturėjau, nesieltk šitaip, nejaugi nežinai, kaip*

tavimi rūpinausi, gyvenau dėl tavęs, mylėjau tave, nepaisant visko? Taip, mylėjau tave labiau negu Robertą ar Renlį, nes buvai niekieno nemylimas, tas, kuriam manęs reikėjo labiausiai. Balsu tepasakė:

– Kaip įsakysite, valdove, bet... bet aš alkanas. Ar man neatsirastų vietos prie jūsų stalo?

Šalia tavęs, mano vieta – šalia tavęs...

Nuo suolo pakilo seras Davosas.

– Man būtų garbė, jūsų malonybe, jeigu meisteris atsisėstų šalia manęs.

– Kaip nori.

Lordas Stanis nusisuko kažką sakydamas Melisandrai, įsitaisiusiai jo dešinėje, garbingiausioje vietoje. Iš kairės sėdėjo ledi Selisa, kurios šypsena atrodė tokia pat ryški ir aštri, kaip ir jos brangakmeniai.

Per daug toli, vangiai svarstė Kresenas, žiūrėdamas į tą vietą, kur sėdėjo seras Davosas. Tarp kontrabandininko ir aukštojo stalo sėdėjo pusė ištikimųjų lordų. Norėdamas įberti smaugiko jai į taurę, privalau būti arčiau jos, bet kaip tai padaryti?

Meisteriui lėtai žengiant aplink stalą prie Davoso Sivorto, greta šokinėjo Margaveidis.

– Čia valgome žuvis, – džiugiai paskelbė juokdarys, mojuodamas menke tarsi skeptru. – Jūros dugne žuvys valgo mus. Žinau, žinau tikrai, ai ai.

Seras Davosas pasislinko, kad ant suolo atsirastų vietos.

– Šį vakarą mums visiems derėtų išsimarginti veidus kaip tam kvailiui, – niūriai pratarė jis, Kresenui įsitaisius šalia, – nes ketiname imtis didelės kvailystės. Raudonoji moteris savo liepsnose regėjo pergale, tad Stanis ruošiasi reikalauti to, kas jam priklauso, nors kariuomenės ir neturi. Bijau, kad jai taip vadovaujant visi netrukus išvysime tai, ką regėjo Margaveidis, – jūros dugną.

Kresenas tarsi šildydamas kyštelėjo delnus sau į rankoves. Pirštais per vilną apčiuopė kietus gumulėlius.

– Lorde Stani!

Stanis nusisuko nuo raudonosios moters, bet vietoj jo atsiliepė ledi Selisa.

– Karaliau Stani! Užsimiršti, meisteri.

– Jis senas, kartais nusikalba, – burbtelėjo jai karalius irzliai. – Kas nutiko, Kresenai? Kalbėk.

– Kadangi ketinate plaukti į žygį, labai svarbu, kad sutartumėte su lordu Starku ir ledi Arin...

– Su niekuo nesirengiu tartis, – nutraukė jį Stanis Barateonas.

– Lygiai kaip ir šviesa nesitaria su tamsa, – ledi Selisa paėmė jį už rankos. Stanis linktelėjo.

– Starkai siekia užgrobti pusę mano karalystės taip, kaip Lanisteriai jau užgrobė mano sostą, o tikras brolis – pilis, kariūs, žmonės, kurie man teisėtai priklauso. Visi jie – grobikai ir visi jie – man priešai.

Praradau jį, beviltiškai pagalvojo Kresenas. Jei tik pavyktų kaip nors nepastebėtam prisiartinti prie Melisandros... šalia taurės jam užtekų vos akimirkos.

– Esate teisėtas savo brolio Roberto įpėdinis, tikrasis Septynių Karalysčių valdovas, Andalų, Roinarų ir Pirmųjų Žmonių karalius, – vėl karštai prabilo meisteris, – tačiau vis dėlto negalite tikėtis nugalėti be sąjungininkų.

– Jis turi sąjungininką, – įsikišo ledi Selisa. – Rhlora, Šviesos Valdovą, Ugniaširdį, Liepsnos ir Šešėlių dievą.

– Dievai – paprastai ne itin patikimi sąjungininkai, – senis toliau varė savo, – o šis mūsų kraštuose dar ir galios neturi.

– Manote, neturi? – Melisandra atsigrėžė, rubinas ties jos gerkle blykstelėjo liepsnos atspindžiu ir akimirkai sušvito ryškiai tarsi kometa. – Meisteri, jeigu ir toliau taip kvailai kalbėsite, jums vėl teks užsidėti savąją karūną.

– Taip, – pritarė ledi Selisa, – Margiaus šalmą. Jis tau labai tinka, seni. Užsidėk jį, tai mano įsakymas.

– Jūros dugne niekas galvų nedangsto, – pasakė Margaveidis. – Žinau, žinau tikrai, ai ai.

Lordo Stanio akis slėpė niaurių antakių šešėlis, po kietai suspaustomis lūpomis judėjo žandikauliai. Pykdamas jis visada grieždavo dantimis.

– Kvaily, – suuzgė Stanis pagaliau, – miledi tau įsakė. Atiduok Kresenui savo šalmą.

Ne, pagalvojo senasis meisteris, tai ne tu, tu juk taip nesielgi, visada buvai teisingas, visada kietas, bet žiaurus – niekada, ne, tikrai niekada, tu nemokėjai tyčiotis, nes nemokėjai ir juoktis.

Margaveidis priešokavo arčiau, tilindžiuodamas savo varpeliais, *din-don, bim-bam, tin-dilin-dilin*. Meisteris sėdėjo nebylus, kol juokdarys movė jam ant galvos raguotą kibirą. Nuo jo svorio Kreseno galva linktelėjo. Sutilindžiavo skambalėliai.

– Ko gero, nuo šiol jis turėtų patarimus dainuoti, – nusišaipė ledi Selisa.

– Per daug įsibėgėjai, moterie, – atsakė lordas Stanis. – Jis – senas žmogus ir man dorai tarnavo.

Ir tarnausiu iki galo, maloningasis valdove, mano vargšas vienišas sūnau, pagalvojo Kresenas, nes staiga pamatė išeitį. Priešais jį stovėjo sero Davoso taurė, dar artipilnė rūgštaus raudonojo. Rankovėje susiradęs kietą kristalo grūdelį, tvirtai suspaudė nykščiu ir smiliumi, tada siekstelėjo taurės. *Mikliai, sklandžiais judesiais, dabar nebegaliu klysti,* meldėsi jis, ir dievai buvo jam maloningi. Po akimirksnio tarp pirštų nieko nebeliko. Jo rankos jau daug metų nebuvo nei tokios pasitikinčios, nei perpus tiek vikrios. Davosas pastebėjo, žinoma, bet daugiau niekas. Su taure rankoje jis atsistojo.

– Gali būti, kad elgiausi kvailai. Ledi Melisandra, ar pasidalytumėte su manimi taurę vyno? Taurę jūsų dievo, Šviesos Valdovo, garbei? Taurę už jo galias?

Raudonoji moteris įdėmiai pažvelgė į meisterį.

– Jeigu tik pageidaujate.

Jis jautė, kad visi juos stebi. Kai stojosi nuo suolo, Davosas stvėrė jam už drabužio ir lordo Stanio patrupintais pirštais įsikibo į rankovę.

– Ką darote? – sušnibždėjo jis.

– Tai, kas turi būti padaryta, – atsakė meisteris Kresenas, – dėl viso krašto ir mano valdovo sielos.

Jis nustūmė Davoso ranką, šiek tiek išlaistydamas vyno ant grindų.

Melisandra pasitiko jį žemiau didžiūnų stalo, į juos susmigo visų akys. Tačiau Kresenas matė tik ją vieną. Raudonas šilkas, raudonos akys, raudonai žybčiojantis rubinas palei gerklę, nežymios šypsenos patemptos raudonos lūpos – ji uždėjo delną ant jo plaštakos, laikančios taurę.

– Meisteri, dar ne vėlu išpilti vyną.

– Ne, – kimiai sušnibždėjo jis. – Ne.

– Kaip norite.

Paėmusi taurę iš jo rankų, Melisandra iš Ašajaus ją užsivertė ir ilgai gėrė. Kai grąžino meisteriui, vyno buvo likęs tik mažutis gurkšnelis.

– Dabar – jūsų eilė.

Kresenui virpėjo rankos, bet jis susivaldė. Citadelės meisteris privalo būti drąsus. Liežuviu pajuto vyno rūgštumą. Tuščia taurė išsprūdo jam iš rankų ir ištiško ant grindų.

– Jis *turi* čia galios, milorde, – tarė ta moteris. – O ugnis apvalo.

Prie jos gerklės tviskėjo rubino raudonis.

Kresenas mėgino atsakyti, bet žodžiai įstrigo gerklėje. Jam mėginant įkvėpti, kosulys virto plonu klaikiu švilpesiu. Geležiniai pirštai suspaudė kaklą. Smukdamas ant kelių, jis tebevirtė galvą neigdamas ją, jos galią ir burtus, neigdamas jos dievą. Skambalėliai ant jo ragų tilindžiavo *kvailys*, *kvailys*, *kvailys*, o raudonoji moteris žvelgė žemyn į jį su gailėsčiu; jos nepakenčiamai raudonose akyse mirgėjo žvakių liepsnelės.